ta wastu olnud, agga ommeti olli Jürri tedda truwuſes teninud ja nüüd ennaſt ſüddameliku armastuſega lapſe pole pöörnud. Kui möldrit mulda pandi, wiskas iggaüks leinajateſt kolm korda mulda puſärgi peale, agga Jürri panni lapſe käed risti, lugges Jõſa-meie palwet ja läks koju. Nüüd maggab mölder omma külmas hauas ſure üllestõusmiſe päwa hommikuni, ja ei kule mitte ennam weski kollinat. Küsſime ſiis nüüd, mis temma poejaſt ſanud. — Surnuaejaſt läkſid ſuggulaſed weel kord weski jure taggaſi lapſe pärraſt nõu piddama. Üks ta emma wendadeſt, Juhhan Puderjaan ütles: „Poiſi ma wõttan enneſe jure, ſeſt mul polle laſt, weski jättame Jürri hooleks, kelle truwuſt tunneme. Kaarliſt peab ka mölder ſama, nenda kui temma iſſa ja ſuur-iſſa ollid!“ — Köik ſuggulaſed piddaſid ſedda nõu heaks, jätſid Jummalaga, ja Juhhan Puderjaan wiis kohhe weikeſt Kaarlit enneſe koju. Puderjaan, Kaarli onnu olli niſuggune innimene, kes agga ſellega üksi rahhul on: et agga innimeſed

neiſt middagi pahha ei tea räkida. Temma warrastas wiljaſt, mis jahwatada todi, mitte ennam egga wähhem kui niſuggune mölder wõib warrastada, kes üksi innimeste ees tahhab õigeks petud ſada, agga mitte ſelle peale ei mõtle, et Jummal innimeſe ſallajamad teud ja temma ſüddame nõud ja mõtted ärranääb, ja nende järrel ta peale kohhut mõistab. Karel kaswas onnu hole al priskeste ülles; kes tedda näggi, kitis tedda. Onnu murre olli, et ta kolis heaste piddi õppima, ſeſt ta ütles, et lapſeſt, mis nores põlwes ei wiitſi middagi tehha egga õppida, waid laiskuſes, wiltſimiſes ja koerustükkides ülleskaswab, ialgi õiget innimeſt ei ſa; mis kül wägga tõſſi on. Karel olli hästi õppinud, et ta mõistis nagu koolmeister iſſegi luggeda, kirjutada ja köik rasked arwamiſed wälja arwata, ja peale ſedda olli ta ka hea mölder; agga üks aſſi pudus temmale ommeti, ja ſe olli Jummala kartus, mis keikis asjus kaſſu ſadab, ja kellel on ſeſinmatſe ja tulleiwa ellu tõutus. Mis ta kolis ja pärraſt ka leris Jum-

Eesti-ma rahwa Kalender 1872, lk. 23